

har betydet et forøget arbejdspress på de enkelte bistandskontorer, uden at der er sket tilsvarende forøgelse af personalet. Dette har medført lange vente- og ekspeditionstider og er især gået ud over de tungeste sager, der ikke får den fornødne sagsbehandling. Det opsøgende arbejde, der hører til en af intentionerne i bistandsloven, er i de fleste kommuner en illusion som følge af personalemangelen. Da kommunernes sociale byrder er ulige fordelt, skønnes det rimeligere, at udgiften gøres

refusionsberettiget, således at det ikke kan betale sig at eksportere sociale problemer til andre kommuner.

Bortfaldet af stk. 3 vil medføre, at kommunerne selv får mulighed for at fastsætte normeringerne inden for daginstitution- og plejehjemssektoren i opadgående retning. I øjeblikket er det kun muligt at ændre normeringerne i nedadgående retning, hvorimod forbedringer begrænses af maksimumsreglerne, medmindre kommunerne selv dækker forøgede udgifter 100 pct.